

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Έν τῷ μεταξὺ ὁ Κουίνου Μόρρις μὲ τὸν Γόλδαμυγ κατ' ἐβήσαν στὸν δρόμο, ἀλλὰ δὲν διέκριναν πούθεν τὸν κόμητα. Ἐπίσης ὁ Ἄρκερ κατόρθωσε νὰ σπᾶσῃ τὴν πόρταν τοῦ σταύλου καὶ ἐρευνήσῃ ἐντὸς αὐτοῦ, χωρὶς ὅμως ν' ἀνακαλύψῃ τίποτε. Ὁ κόμης εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ ἀμέσως, δὲν ὕπηρχεν ἀμφιβολία...

— Εἶνε καιρὸς νὰ γυρίσωμε στὴν κ. Μίναν, εἶπεν ὁ Βάν Ἐλαιγγ. Προηγουμένως ὅμως ἄς κутτάξωμε νὰ ἰδοῦμε πόσα κιβώτια ἔχει μεταφέρει ἐδῶ ὁ κόμης.

Χωρὶς νὰ χάνουσε καιρὸ ἀρχίσαμε τὰς ἐ-

ρεύνας μας στὸ ἐρμολοῦσιτι.

Εἶς μίαν αἰθουσαν, τὴν περὶ ἀπομακρυσμένη εὐρέθειαν πρὸ ὀκτῶ κιβωτίων τοῦ κόμητος. Ἦσαν τοποθετημένα γύρω-γύρω στὸ πάτωμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου. Τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἦταν μισοκεκασμένο. Ὁ καθηγητὴς ἐπροχώρησε καὶ τὸ ἐκνέταξε μὲ προσοχή. Ἐπάνω στὸ χῶμα τὸ ὅποιον περιεῖχε διεκρίνοντο τὰ ἴχνη τοῦ σώματος τοῦ κόμητος.

— Σ' αὐτὸ τὸ κιβώτιο θὰ κοιμήθηκε μὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες νύχτας, εἶπεν ὁ Βάν Ἐλαιγγ.

Μέσα στὴν αἰθουσα δὲν ὑπῆρχε κανένα ἄλλο ἀντικείμενον ἄξιον λόγου. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν βαρειά. Μία ὁσμή σαπίλας ἦταν χυμῆ-νυ γύρω.

Στὴν ἄκρην τοῦ μισαίνουχτου κιβωτίου διακρίναμε ἐξαφνα σταλαγμοὺς ἕρσοῦ αἵματος.

Ὁ καθηγητὴς ἐσκυψε, τοὺς ἐξήτασε προσεκτικὰ καὶ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του θλιμμένα. Τὶ νὰ ὑπομιάσθῃ ἄραγε; Ὅτι τὸ αἷμα ποὺ εἶχε σταλάξῃ ἐπάνω στὸ ὑἴλο προήρχετο ἀπὸ τὴν ἀτυχὴ κ. Ἄρκερ, ἦτο ἐκεῖνον ποὺ εἶχεν ἀφαιρεθῆ ἀπὸ αὐτὴν τὴν τραγικὴν νύκτα τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ κόμητος εἰς τὸ δωμάτιόν της;

Δὲν ἀνταλλάξαμε σχετικῶς τὰς γνώμας μας. Ὁ καθηγητὴς μόνον ἔσχε περισσότερον τὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτίου καὶ τοῦ ἄρσης νὰ πῆσῃ μὲ κρότο τὸ πάτωμα.

Τότε ἕνα διπλόσωμο, κτριανισμένον χαρτί ποὺ εὐρίσκετο σὲ μὰ γωνίᾳ τοῦ κιβωτίου, μισοκεκασμένο ἀπὸ χῶμα, ἔπεσε στὸ μάτια μας.

Ὁ Βάν Ἐλαιγγ τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ ἐξεδίπλωσε μὲ προσοχήν.

Εἶς τὸ μέρος τοῦ χαρτίου αὐτοῦ ὑπῆρχαν δύο βουλλές χαμαριμένες μὲ τὸν ἀντιχειρὰ τοῦ ἀριστεροῦ χειροῦ, δύο βουλλές χαμαριμένες μὲ αἷμα!...

Τὶ ἐσήμαινε τὸ χαρτί αὐτό; Ἀνίχεν ἀσφαλῶς στὸν κόμητα, θὰ τὸ εἶχε πέσει χωρὶς νὰ τὸ ἐνόησοι. Ἐκρόκοτον περὶ συμβολικοῦ σημειώματος; Ἀπὸ τὰ ἀποτυπώματα, τὰ δάκτυλα ἐφαίνοντο λεπτὰ, ὁμοία μὲ γυναικεῖα.

— Πρόκειται, ἀσφαλῶς, περὶ εἰδοποιήσεως ποὺ ἐστάλλῃ στὸν κόμητα, εἶπεν ὁ Βάν Ἐλαιγγ. Ποῖος εἶναι ὅμως αὐτὸς ποὺ συνεργά-ζεται μ' ἐνα βρυκόλακα; Καὶ τὶ σημαίνουν τὰ αἰματηρὰ αὐτὰ ἀποτυπώματα; Πάντως τὸ χαρτί αὐτὸ τὸ ἔχει λάβῃ ὁ κόμης ὄχι μῆσα ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Τέτοιους ἐπιστολικὸς χάρτης δὲν πωλεῖται σήμερα πούθεν. Ὁ Θεὸς γνωρίζει πρὸ πόσον ἐτὼν χρησιμοποιήσαν τὸ ἐπιστολόχαρτο αὐτό. Ἐχει μήπως ὁ κόμης συμβολικὴν ἀλληγορα-φίαν μὲ κανένα ὁμιότυπον; Ποῖος δὲ νὰ εἶναι αὐτός; Ὁπωδιή-ποτε, φίλοι μου, εὐρισκόμεθα πρὸ νέου μυστηρίου. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ μᾶς κάμῃ νὰ λιποψυχήσωμε. Θὰ συνεχίσωμε τὸν ἀγῶνα μέχρι τέλους.

Ὁταν ἐτελειώσαμεν ἐντελῶς μ' ἐφεύγαμεν ὁ φίλος ἐπήγαμε

νὰ δύσῃ. Ἡ ἡμέρα εἶχε περάσει χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆμε.

— Ἐμπρὸς γιὰ τὴν κ. Μίναν, εἶπεν ὁ καθηγητὴς. Ἄρκετὰ ἐκά-μαμε σήμερα. Ἄν ἐργασθῆμε λίγο ἀκόμη μὲ θέλησι θ' ἀνακα-λύψωμε καὶ τὰ ὑπόλοιπα κιβώτια καὶ ὁ κόμης θὰ πῆσῃ στὰ χεῖρα μας.

Ἀντελήφθην πὸς ὁ καθηγητὴς μιλοῦσε μὲ θάρρος καὶ αἰσιοδο-ξία γιὰ τὸ ἐμπροσθίον τὸν Ἄρκερ ὁ ὁποῖος μᾶς ἀκολουθοῦσε μὲ τὸ κεφάλι κάτω, λυπημένως βαθεῖα. Ἐσκέπτετο ὁ ἀτυχῆς, τὴν συμφο-ρὰν τῆς γυναικὸς του...

Ὅταν ἐφθάσαμε στὴν κλινικὴν βοήκαμε τὴν κ. Ἄρκερ νὰ μᾶς περιμένῃ μὲ θάρρος. Ἐπαθήσαμε ν' ἐδειπνήσωμε ἐντελῶς μηχανι-κῶς ὅμως, γιὰτι παρὰ τὴν κόφρασί μας, κανεὶς δὲν αἰσθανόταν ὄρεξι γιὰ φαγί.

Κατόπιν διηγηθήκαμε στὴν κ. Ἄρκερ τὰ διατρέξαντα. Μᾶς ἄκουγε μὲ προσοχή, ταρσασμένη, ὠχρίωσα. Ὅταν ἐφθάσαμε στὸ σημεῖο ποὺ ὁ Ἰωνάθαν ὤρμησε κατὰ τοῦ κόμητος μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χεῖρ, ἡ εὐγενικὴ αὐτῆς κυρία μᾶς εἶπε μὲ φωνὴ λυπημένη:

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὸς πρέπει νὰ νικήσετε καὶ θὰ νική-σετε. Ὁ κόμης πρέπει νὰ κοιμηθῆ τὸν αἰῶνον ὕπνον ὅπως ὅλοι οἱ θνητοί. Φανήτε ὅμως καὶ εὐσπλαχνοὶ πρὸς αὐτόν...

Στὰ λόγια τῆς αὐτῆς ὁ σύζυγός της ἀνεπήδησε μανιώδης καὶ εἶπε: — Μὴ τὸ λές αὐτὸ Μίνα, ἀγαπητῆ μου. Θὰ τὸν ἐβασάνιζα ἐπὶ αἰῶνα, ἂν μπορούσα, δὲν θὰ τὸν λιποψύ καθόλου...

Ἡ Μίνα συνέχισε δακρυρμένη:

— Ἀγαπημένε μου Ἰωνάθαν, σκέψου, ὅτι κα' ἐγὼ μορῶθ νὰ καταντήσω μὰ ἡμέρα ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ μοὺ συνέβη. Θέλεις νὰ με βασανίσουν στὴν περιπέτεια αὐτῆ; Δὲν θέλεις νὰ μοὺ δώσωον ἀπλῶς, χωρὶς βασάνων τὸν αἰῶνον ὕπνον τῶν θνητῶν; Τὰ μάτια τῆς ἔτρεχαν ἀφθονα δάκρυα ἐνῶ μιλοῦσε καὶ λυγμοὶ τὴν ἔπνιγαν.

Ἡ συγγίνήσις μας ἦταν μεγάλη. Ὁ Ἰωνάθαν ἐσηκώθη, ἐπῆρε τὴν Μίναν καὶ τὴν ἐσπρῆε στὴν ἀγκαλιά του μὲ λαχτάρα.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ Βάν Ἐλαιγγ μᾶς ἔργνε νὰ τοὺς ἀφήσωμε μόνους στὸ πόνο καὶ τὴν ἀγάπῃ τους...

Ὀλίγον κατόπιν ὁ καθηγητὴς ἐφρόντισε νὰ λάβῃ κάθε μέτρον ὥστε νὰ καταστήσῃ ἀδύνατον τὴν ἐισοδὸν τοῦ κόμητος στὸ δωμά-τιόν τῆς κ. Ἄρκερ. Ὅταν ἐτελειώσεν τὴν ἐργασίαν του εἶπε στὴν κ. Ἄρκερ:

— Ἀπόψε, καλὴ μου κυρία, μπορεῖνὰ κοιμηθῆς ἀπολύτως ἡσυχ-ῆ. Τίποτε δὲν θὰ ταράξῃ τὸν ὕπνο σου. Ἐποποθέτωσα ἐπὶ πλέον τὸ κομπὶ τοῦ ἡλεκτροκοῦ κουδουνοῦ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι σου, γιὰ νὰ μπορῆτε νὰ εἰδοποιῆς ἀμέσως ἂν σου συμβῆ τίποτε.

Ὅταν ἀπεσφίθημε συνεννοηθήκαμε νὰ φρονηθῶμε, καθένας μὲ τὴν σειρά μᾶς, δὴ τὴ νύκτα. Πρῶτος θὰ φρονηθῆ ὁ Κουίνου Μόρρις, κατόπιν ὁ Ἄρθουρος καὶ τρίτος ἐγὼ. Ἀφίσαμε λοιπὸν τὸν Κουίνου μόνον του καὶ ἐπήγαμε νὰ κοιμηθῶμε γιὰ νὰ εἰμεθα ξε-κούρηστοι τὴν ὥρα τῆς φρουρᾶς μας.

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἰωνάθαν Ἄρκερ

3 πρὸς τὶς 4 Ὀκτωβρίου.—Τὰ μεσάνυχτα.—Γράφω πρὶν πῆσο νὰ κοιμηθῆ τῆς γραμμῆς αὐτῆς γιὰτι ἡ καρδία μου εἶνε βαρεῖα ἀπὸ λύπη. Πότε θὰ μπορούσαμε νὰ φέρωμε εἰς πέρας τὸ ἔργο μας; Ἄν ὁ κόμης δὲν ἐξοντωθῆ δὲν θὰ ἡσυχάσοι. Ἡ Μίνα μου διατρέ-χει σοβαρώτατα κίνδυνον ἐφ' ὅσον αὐτὸς ὑπάσχει.

Τὸ μόνο ποῦξέροισι εἶνε ὅτι ἕνα κιβώτιο μὲ χῶμα ἀπομένει ἀκόμα στὸν κόμητα καὶ μόνος αὐτὸς ἔξερῃ ποῦ βρίσκεται αὐτό. Ἡ γλυ-κειὰ εὐσπλαχνία τῆς Μίνας ποὺ εἶδει ἐπὶ αἵμα πρὸς ἐκεῖνον τὸ τέρας μὲ κανεὶ νὰ τὴν ἀγαπᾶ χιλίες φορές περισσότερο. Τὸ μῖσος μου μόνος στὴν συγκατάρασί της αὐτῆ πρὸς ἐκεῖνον ποὺ θέλει νὰ τὴν καταστρέφει, μοὺ φαίνεται ποταπὸ καὶ ταπεινὸ. Βέβαια ὁ Θεὸς δὲ θ' ἀρῆσῃ νὰ χαθῆ ἔτσι ἕνα τέτοιον πλάσμα σάν τὴ Μίνα.

Δόξα σοι ὁ Θεὸς! Ἡ ἀγαπημένη μου Μίνα κοιμᾶται χωρὶς νὰ πνέουσι τὰ στήθη της τρομεροὶ ἐπάλξεις καὶ φοβερὰ ὄνερα. Ἐγὼ ὅμως δὲν νυστάξω ἂν καὶ εἶμαι κατάκοπος ν' ἐξηγτηλιμένος. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ προσπαθῶμε νὰ κοιμηθῶ γιὰτι ποῖος ἔξερῃ τὶ νέοι ἀγῶνες πρόκειται νὰ ἐξακολουθήσωον αἰῶνα καὶ πρέπει νὰ ἀντλήσω ἀπὸ τὸν ὕπνον νέας δυνάμεις καὶ θάρρους.

Ἀργότερα.— Πρέπει ν' ἀποκοιμηθῶκα, γιὰτι μ' ἐξούνησε ἡ Μίνα, ἡ ὁποία εἶχε ἀνακαθίσει ἀπάνω στὸ κρεβάτι καὶ μὲ κυ-τοῦσε ἐπαρνασμένη. Ἐκνέταξα γύρω μου καὶ δὲν διέκρινα τίποτε μῆσα στὸ δωμάτιο, στὸ ὅποιο εἶχαμε βῆσαι ἀπὸ νωρὸς τὸ φῶς. Ἐβλεπὸ τὸ χεῖρ τῆς στὸ τόσμα καὶ μοὺ ἐμψύχουσε:

(Ἀκολουθεῖ)

Εἰδοποιεῖτε ἡ ἀξιότιμος πελατεῖα τοῦ καταστήματος Γυναι-κειῶν Πίλων ΠΑΤΡΟΚΛΑΟΥ ΜΑΚΡΗ, Γωνία ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10, ὄψογιον, ὅτι τὸ ΡΑΒΑΙΣ ὥρισθη τὴν Δευτέραν 6, Τρίτην 7 καὶ Τετάρτην 8 Ἰουλίου.

ΠΑΝΡΩΜΑΙ ΕΞΙ ΤΟΠΟΥ